

později zrušena, kdežto v souzeném případě ku platné smlouvě vůbec nedošlo a žalobce tedy nebyl povinen, by z ní žalované něco plnil. Z téhož důvodu nelze použití ustanovení § 2 odst. (2) zákona čís. 70/1896 ř. z. I kdyby byla žalovaná vyplatila svým agentům provisi za ujednání tohoto neplatného obchodu a kdyby jí vzešly výlohy na poštovním a za tiskopisy, nemohla po právu požadovati za to náhradu na žalobci, protože nešlo o náklady, z nichž měl žalobce majetkový prospěch. Žatížila-li dovolatelka, jak tvrdí, účet provise částkou, kterou si ponechali její agenti za to, že ujednali pro ni neplatný obchod se žalobcem, nejde to na vrub žalobcův a žalovaná by mohla požadovati jen na svých agentech, by jí vrátili, co bylo k jejich rukám plněno a co si ponechali. S nižšími soudy jest souhlasiti i v tom, že žalovaná nebyla při ujednání pokud se týče schválení sporného obchodu bezelstnou, což plyne již z toho, že podle zjištěných okolností porušila předpisy zákona o losových obchodech, jež jako odborná firma musila znáti.

Čís. 11764.

Okresním nemocenským pokladnám nebylo ani zákonem ze dne 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n., ani oběžníky ministerstva sociální péče ze dne 4. června 1919, čís. 11.466-III a zemské správy politické v Praze ze dne 21. července 1919 čís. 21 A 501/223.543 uloženo p ř í m o z a p o v i n n o s t, by převzaly do svých služeb všechny zaměstnance r o z p u š t ě n ý c h nemocenských pokladen, a nelze z nich vyvozovati povinnost okresní nemocenské pokladny převzít zaměstnance do svých služeb v témže postavení definitivního zaměstnance, jaké měl dříve u zrušené nemocenské pokladny.

(Rozh. ze dne 18. června 1932, Rv I 746/31.)

Žalobce byl do roku 1919 zaměstnán jako výběrčí a kontrolor u společenstevní nemocenské dělnické a učednické pokladny v S., jež roku 1919 likvidovala. Roku 1923 byl žalobce přijat do služeb okresní nemocenské pojišťovny v L. Roku 1926 dostal ze služby výpověď, onemocněl a pobíral do roku 1927 nemocenskou podporu. Výslužné nebylo žalobci vyměřeno. Žalobu, již se domáhal žalobce na okresní nemocenské pojišťovně v L. doživotního výslužného po 700 Kč měsíčně, o b a n i ž š í s o u d y zamítly, o d v o l a c í s o u d z t ě c h t o d ů v o d ů: Není sporu o tom, že žalobce byl od roku 1901 výpomocným kontrolorem dělnické a učednické pokladny společenstva v S. a že na základě návrhu výboru zrušené pokladny ze dne 12. května 1909 a na základě usnesení valné hromady téže pokladny ze dne 23. května 1909 ustanoven byl definitivním kontrolorem pokladny a že ve funkci té setrval až do zrušení dělnické a učednické pokladny společenstva v S., které se stalo v roce 1919. Není o tom sporu, že žalobce hned po zrušení nemocenské pokladny v S. službu u žalované nenastoupil, nýbrž, že se tak stalo teprve dne 1. října 1923. Žalobce tvrdí, že byl převzat do služeb žalované v bývalé své funkci u zrušené pokladny a že měla žalovaná povinnost v bývalé funkci ho převzít, k čemuž byla povinna na

základě oběžníku ministerstva sociální péče a k čemuž i politickou správou v L. byla přidržena. Převzetí žalobce do služeb žalované mohlo nastati buď na základě zákonných předpisů, zvláštního jiného nařízení neb na základě smlouvy stran. Ani jedna z těchto možností však nenastala. Zákon ze dne 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n., na jehož základě došlo ke zrušení nemocenské pokladny v S., nemá ustanovení o tom, že okresní nemocenské pokladny mají povinnost, zaměstnance zrušených pokladen převzít. Jen v § 40 stanoví se povinnost k opatření o dalším pojištění členů. K tomuto ustanovení upíná se čl. XXIV novely z roku 1919, kterýž zní: »Likvidace zrušených pokladen provede se podle obdoby § 40 a) zákona ze dne 30. března 1888 čís. 33 ř. zák. ve znění zákona ze dne 20. listopadu 1917 čís. 457 ř. z.« V tomto ustanovení se upravuje dojednání věcí rozpuštěné pokladny, převzetí jmění a členstva, ale není tam ani zmínky o převzetí zaměstnanců zrušené pokladny. Teprve zákon ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a n. o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří, ustanovuje v § 269, že okresní nemocenská pojišťovna vstupuje do služebních smluv nemocenských pokladen uvedených v § 267 se zaměstnanci, lékaři a porodními asistentkami, jež byly ujednány před 1. lednem 1924, nebo do smlouvy pozdější, je-li pro pojišťovnu příznivější. Ustanovení to však na převzetí žalobce, zaměstnance zrušené pokladny, užití nelze, poněvadž zákon tento v době zrušení nemocenské pokladny v S. v roce 1919 ještě ani vydán nebyl. Ministerstvo sociální péče, poněvadž zákon ze dne 15. května 1919 čís. 268 sb. z. a n. nemá ustanovení o tom, zda a jakým způsobem mají býti přejímáni zaměstnanci zrušených pokladen, vydalo dne 4. června 1919 pod čís. 11466-III oběžník, v němž upozorňuje, že při projednání zákona byla přijata resoluce, by lékaři nemocenských pokladen, zrušených podle tohoto zákona, byli podle možnosti převzati do služeb pokladen, které převezmou členstvo zrušených pokladen, a že tuto zásadu zachovati jest, i pokud jde o úředníky pokladen zrušených. Okresní správa politická byla poukázána, by působila k tomu, by lékaři a úředníci zrušených pokladen nebyli propouštěni ze služeb okresních nemocenských pokladen, kde toho není nezbytně třeba. Zemská správa politická vydala pak dne 21. července 1919 pod čís. 21 A 501/223.543 z r. 1919 oběžník, v němž pod čís. 7 uvádí, že ministerstvo sociální péče již upozornilo, že klade váhu na to, by lékaři a úředníci rozpuštěných nemocenských pokladen byli přijímáni do služeb okresních nemocenských pokladen, pokud jen to poměry dovolují, a uložila okresní správě politické, by na splnění tohoto požadavku nalehala. Oba tyto oběžníky jsou tedy jen pokyny, jak se lze při přejímání zaměstnanců zrušených pokladen zachovati, nenařizují však, že zaměstnance ty jest nutno převzít, ani takovou povinnost okresním pokladnám neukládají. Z toho plyne, že žalobce zákonného nároku na převzetí do služeb okresní nemocenské pokladny neměl. Žalobce tvrdí, že povinnost ku převzetí žalobce do služeb žalované byla mezi zrušenou pokladnou a žalovanou sjednána. Než neprávem. Žalobce odvolává se na důkaz toho, že se ono ujednání stalo, na knihu protokolů dělnické nemocenské pokladny v S. a na přípis živnostenského společenstva v S. ze dne 10. května 1928. (H.) Kniha protokolů nemocenské pokladny

v S. však o tom nic neobsahuje, poněvadž zápisy v této knize sahají jen do konce roku 1914, avšak neobsahuje ani kniha protokolů okresní nemocenské pokladny v L. zápis o usnesení, jímž byl žalobce do služeb okresní nemocenské pokladny v L. převzat a není tam vůbec zápisu o převzetí zrušené nemocenské pokladny. Přípis ze dne 10. května 1928 H. jest přípisem jednostranným a nevyplývá z knihy zápisů okresní nemocenské pokladny v L., že přípis ten vzat byl na vědomí, tím méně, že se tato okresní nemocenská pokladna zavázala, dle tohoto přípisu se zachovati. Tento jednostranný přípis nemůže býti základem smlouvy o převzetí žalobce do služeb žalované, neboť tento přípis nebyl žalovanou ani kladně potvrzen, nýbrž vzat na vědomí jen s tím, že kdyby se nějaké místo uprázdnilo, bude žalobci uděleno. Naproti tomu potvrzují svědci, že žalobce do služeb okresní nemocenské pokladny v L. převzat nebyl a přiznává žalobce sám, že od roku 1919 až do roku 1923 službu u okresní nemocenské pokladny v L. nekonal. Byl-li žalobce dne 25. září 1923 ustanoven výpomocným kontrolorem u žalované a službu tuto dne 1. října 1923 nastoupil, byl mezi ním a žalovanou uzavřen nový služební poměr, ano jest prokázáno, že žalobce do služeb žalované převzat nebyl. Žalobce nebyl tedy smlouvou do služeb žalované převzat. Žalobce tvrdí dále, že bylo žalované nadřízeným úřadem, okresní správou politickou v L., nařízeno, aby do služeb žalované byl převzat. Avšak svědek JUDr. M. potvrdil, že mu o takovém nařízení není nic známo, a nevyplývá ani ze spisů okresní správy politické v L., že se takové nařízení stalo. Má-li žalobce na mysli shora uvedené oběžníky ministerstva sociální péče a zemské správy politické, tyto oběžníky převzetí zaměstnanců zrušených pokladen nenařizují, nýbrž uvádějí jen pokyny, které nemají zákonné závaznosti. Z řečeného vyplývá, že žalobce do služeb žalované jako definitivní kontrolor převzat nebyl, že byl ustanoven nově výpomocným kontrolorem u žalované, kterýž služební poměr byl výpovědí žalovanou po tříletém trvání zrušen a nemá proto nárok na placení pense.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žalobce se domáhá na žalované okresní nemocenské pojišťovně placení pense na základě toho, že ho žalovaná převzala do služeb od společenstevní dělnické a učednické nemocenské pokladny v S., která byla v roce 1919 zrušena. Zrušení to se stalo v důsledku zákona ze dne 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n., a podle tohoto zákona jest tedy posuzovati i žalobcův nárok. Odvolací soud správně vyložil, že zákon čís. 268/1919 sb. z. a n. neměl ustanovení, že okresní nemocenské pokladny jsou povinny převzít i zaměstnance zrušených pokladen do služeb, a že oběžníky vydané ministerstvem sociální péče ze dne 4. června 1919, čís. 11466-III a zemskou správou politickou v Praze ze dne 21. července 1919 čís. 21 A 501/223.543, — pokud se v nich doporučuje, by lékaři a úředníci zrušených nemocenských pokladen byli převzati podle možnosti do služeb okresních nemocenských pokladen, přejímajících členstvo zrušených pokladen, — mají povahu pouhých pokynů, že

však se jimi neukládá okresním nemocenským pokladnám přímo za povinnost, by převzaly do svých služeb všechny zaměstnance rozpuštěných nemocenských pokladen. Z uvedeného zákona a ze zmíněných úředních oběžníků nemůže tedy žalobce vyvozovati, že žalovaná byla povinna, převzít ho do svých služeb v témže postavení definitivního zaměstnance, jaké měl dříve u zrušené nemocenské pokladny v S. Jen mimochodem se připomíná, že ani podle § 72 odst. 5 nyní platného zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. v doslovu novely ze dne 8. listopadu 1928, čís. 184 sb. z. a n. nejsou přejímající okresní nemocenské pojišťovny povinny přiznati převzatým zaměstnancům zrušené pojišťovny totéž služební postavení, které měli ve zrušené nemocenské pojišťovně, a že jest tudíž přejímající nemocenské pojišťovně ponecháno na vůli, jaké služební postavení chce převzatému zaměstnanci přiznati. (Viz o tom rozhodnutí čís. 7581 a 10.549 sb. n. s.) Pokud žalobce opíral své stanovisko, že byl žalovanou převzat ve svém dřívějším postavení jako definitivní kontrolor nemocných, i o ujednání mezi žalovanou a zrušenou nemocenskou pokladnou v S., stačí odkázati na důvody napadeného rozsudku, v nichž bylo podrobně vyloženo, že takové ujednání nebylo prokázáno, že žalovaná nepřevzala žalobce jako definitivního kontrolora, nýbrž že ho přijala teprve od 1. října 1923 do služby jen jako výpomocného kontrolora (za denní mzdu) a že tento nový služební poměr byl v roce 1926 výpovědí zrušen.

Čís. 11765.

Krycí koupě musí býti provedena s péčí řádného obchodníka, takto koupené zboží musí býti týchž vlastností jako zboží objednané, ale nedodané, a za týchž dodacích podmínek.

(Rozh. ze dne 18. června 1932, Rv I 755/31.)

Podle závěrečného listu měla žalovaná firma dodati žalobci, majiteli pily v severních Čechách, dříví slovenského původu, a to 60% smrků a 40% jedlí. Ježto žalovaná zboží včas nedodala, kryl se žalobce koupí 100% smrků z revíru K. v Prusku. Žalobu, již se domáhal žalobce na žalované náhrady škody, procesní soud první stolice zamítl v podstatě z těchto důvodů: Žalobce při krycí koupí musil koupiti totéž, co mu žalovaná měla dodati, totiž smrky a jedle slovenského původu. Že takové dříví nebylo k dostání, žalobce ani netvrdil. Koupil-li však dříví jiného původu a k tomu ještě jen smrky na místě smrků a jedlí, nepředsevzal krycí koupí podle zákona a tato koupě nejde tudíž k tíži žalované. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolací soud souhlasí s právním názorem odvolacího soudu, že výkon krycí koupě byl nesprávný. Takováto koupě, má-li jíti na účet obmeškaného prodávatele, musí býti provedena s péčí řádného obchod-